ATILIM

Yıl 4, Sayı 10 (46)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ekim 1977

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Zamlara, hayat pahalılığına, işsizliğe karşı savaş, ekonomik, sosyal demokratik hakları için yiğitçe direnen Maden-İş'in grevci işçileriyle dayanışmadan ayrılmaz.

TKP'nin 57. yılı ve güncel sorun

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 60. yılındayız. Türkiye, Büyük Oktobr'un açtığı devrim sürecinin dışında değildir. Emperyalizmin dünya egemenliğinin kırılması bütün kapitalist ülkeler halklarına olduğu gibi halkımıza, işçi sınıfımıza anti-emperyalist, anti-faşist savaşımları için elverişli koşullar yarattı.

TKP 57 yıllık varlığı süresince taktik ve stratejisini çizerken yeryüzündeki bu devrimci gelişmeyi her zaman gözönünde tuttu. Ülkemizde devrim süreci bugünkü aşamada şöyle beliriyor:

TKP'nin 57. yıldönümünde demokratik dönüşümlere, ileri demokrasiye geçmek için Demirel ortaklığının devrilmesi ve demokratik bir hükümetin kurulması istemi uğrunda savaşan işçi sınıfının etrafında emekçi yığınları gittikçe artan ölçüde halkalanmaktadırlar. Toplum yaşamında işçi sınıfının varlığı, ağırlığı, egemenlikteki oranı gittikçe kuvvetlenmekte ve artmaktadır. Bu ağırlık ve egemenlikte artan oran, işçi sınıfının ileri demokrasiye ve ordan da sosyalizme geçmesinin hem dayanağı, hem de garantisidir. Toplumumuzdaki bu gelişme 57. yıldönümünde TKP programının canlılığını, gerçekçiliğini ve bilimsel niteliğini doğruluyor.

Türkiye'de artık sınıf savaşı toplumu egemen olmak, iktidara gelme gibi sorunlar etrafında sürdürülmektedir. İşçi sınıfının savaşımı bu düzeye yükselmiştir. DGM'lere karşı kazanılan başarı, parlamentonun gerici çoğunluğunu yenilgiye uğratmak; 1 Mayıs'ları, yasaklara rağmen, işçi sınıfının birlik ve enternasyonalist dayanışma günü olarak kutlamak; kanlı faşist terörü geriletmek; anti-demokratik, faşist maddelerin varlığına karşın genel grevlere, dayanışma grevlerine gidebilmek; Maden-İş grevindeki gibi büyük sermayeye, uluslararası emperyalist tekellere karşı bir grevi sürdürürken geniş bir emekçi yığınını, özellikle köy emekçilerini seferber etmek; işçi sınıfıyle köy emekçileri arasında işbirliğini, dayanışmayı daha yüksek bir aşamaya ulaştırmak gibi sosyal-politik belirtiler işçi sınıfının burjuvazinin mevzilerini ele geçirmekte ve egemenlikteki payını genişletmekte

(Devamı 8. sayfada)

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın

son politik gelişmeler üstüne «TKP'nin Sesi» radyosuna verdiği demeçten

. . . Neyle alaşağı edilecek bu hükümet? Nasıl kurtulacak Türkiye? Bu ancak işçi sınıfının çevresinde bütün ilerici, ulusal, demokratik güçleri toplamakla olur, bir savaş cephesi kurmakla olur. Bu da Ulusal Demokratik Cephe'dir.

Ulusal Demokratik Cephe neden ulusaldır? Çünkü ulusun büyük, ezici çoğunluğu bu hükümeti devirmek, felâketlerin kaynağı olan emperyalizmden kurtulmak, ulusal onurunu çiğnetmemek, halkın genliğini, gelişmesini sağlayacak bir hükümet, bir düzen istiyor ve bunun için savaşıyor. Yabancı boyunduruktan kurtulmak, NATO'dan çıkmak, İkili Anlaşmaları yırtmak, tarafsız dış politika izlemek savaşı yürütüyoruz. Ulusal varlık, yokluk sorunudur bu. Bu savaşın ulusal niteliği buradan geliyor.

Ulusal Demokratik Cephe neden demokratiktir? Gözü dönmüş Demirel'lerin, Türkeş'lerin faşizme tırmanışına son vermek, tekellerin, ağalığın baskısına, talanına son vermek, yurttaş haklarını eksiksiz sağlamak, ulusal azınlıklara hak eşitliği sağlamak, demokratik toprak reformunu gerçekleştirmek, halka ekmek, iş, okul vermek, işçi sınıfına demokratik özgürlükleri, onun öncü partisi Türkiye Komünist Partisi'ne legal çalışma hakkını sağlamak — bütün bunlar halkımızın demokratik istekleridir . . .

İşçi sınıfının bu atılımları içinde egemen sınıfları korkutan bir başka şey daha vardır. Türkiye Komünist Partisi'nin gelişmesi, güçlenmesi. TKP'nin legale çıkması ulusal bir sorun oldu. Eskiden «Yok» diyorlardı, şimdi «Herşeyi o yapıyor» diyorlar. TKP emekçi yığınlarına iniyor, daha da inecek. «Fabrikalar kalemizdir» belgisi gerçekleşiyor. Savaşkan yeni kadrolar en başta işçi sınıfının sıralarından geliyor. Bu kadroları yetiştirmek, yetiştirmek . . .

Lenin'in 1905'te söylediği gibi: partinin önünde ikili, bir tek ödev duruyor: Bütün halkın başında demokratik cumhuriyet için savaşmak, bütün emekçilerin ve sömürülenlerin başında sosyalizm için savaşmak. Komünist Partisinin önünde duran görev bugün ulusal bağımsızlığı ve demokratik, anayasal bütün hakları savunmak ve onları gerçekleştirmektir. Yığınların savaşlarını bu yöne yöneltmektir.

İşçi sınıfının birliği, ulusal demokratik cephenin omurgasıdır. İşçi sınıfının tek başına düşmanları yenmesi olanağı yoktur. Ulusal Demokratik Cephe bütün halkın, emekçi halkın birliği, başta işçi-köylü bağlaşıklığı temelinde kurulur. Türkiye'de kent orta katmanları, köylülük büyük bir çoğunluktur. Bu yığın örgütlenir, savaş alanlarına çekilirse başarı sağlanabilir. Gençlik, kadın hareketi, barış hareketi gelişiyor. Burjuvazinin ilerici kolunu da cepheye çekmek için koşullar olgunlaşıyor. Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşma olanakları bugün her zamankinden daha fazla vardır. Ulusal Demokratik Cephe belgisinin birden böylesine yaygınlaşması, halk yığınlarının hızla bilinçlendiğini gösterir. Bu işçi sınıfının ve onun savaşkan kolu TKP'nin yürüttüğü savaşların sonucudur . . .

Cephe bozguncuları ne derse desin, cepheyi engellemek isteyen işbirlikçi burjuvazi, onun hükümeti ne yaparsa yapsın, bütün legal sosyalist partiler, CHP, sosyal demokratlar, bütün yurtsever politikacılar, düşünürler, din adımları yurdunu, taşını, toprağını seven herkes, halkın yoksulluğuna razı olmayan, sokakta insanların kurşunlanmasına karşı çıkan herkes, bu cephede yerini almalıdır, alacaktır. Ulusal Demokratik Cephe'de Maocu'ların, faşistlerin, işbirlikçilerin yeri yoktur. Bu cephe onlara karşıdır. Ulusal Demokratik Cephe günceldir. Ama kimilerin sandığı gibi gel geç değildir. Taktik bir oyun hiç değildir.

Partimizin önünde duran sorunlar, en köklü çözüm bekliyen sorunlardır. Emperyalizme bağımlılıktan kurtulmak, halk düşmanı rejimi devirmek, hükümeti devirmek, faşizmi önlemek, halktan yana demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek, halka genlik, iş, ekmek sağlamak, bir harp tehlikesini önlemek, kalıcı bir barış için sürekli savaşmak ve böylece ileri demokratik bir düzenin yollarını açmak ve bu yoldan sosyalizme gitmektir. İşçi sınıfı, Ulusal Demokratik Cephe'ye dört elle sarılmakla, bunu oluşturmak için savaşmakla bugünden sosyalizmin yollarını açıyor. Komünist Partisi işte bunun için savaşıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin 57. yıldönümünde Politik Büro üyesi A. Saydan yoldaşın yaptığı konuşmanın bir özeti

«Partimizin yıldönümlerinde bir araya gelmek, geçmişe, geçtiğimiz savaş yoluna bir göz atmak doğal olduğu kadar, geleneksel de olmuştur.

Partimizin bu yılki kuruluş yıldönümü, Büyük Oktobr Devrimi'nin 60'ıncı yılının eşiğine rastlıyor. TKP, Oktobr Devrimi'ni yaratan, bugün de Oktobr davasını yürüten SBKP'nin komünizm kuruculuğundaki eşsiz başarılarını ve proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlılık içinde, dünya barışı için yürüttüğü büyük savaşı içtenlikle selâmlıyor.

57. yıldönümünü kutlarken Partimizin zor, çetin ve ağır bir illegalite savaşı içinde geliştiğini ve bugünlere ulaştığını bilmeyen yoktur. Bu savaşım sırasında burjuvazi her zaman partinin beynine, yönetim kadrosuna, kurmaylarına vurmaya dikkat etti. 57 yıllık süre içinde kayıplarımız ağırdır. Mustafa Suphi ve Etem Nejat'ın, partimizin büyük kuruculanının ve yöneticilerinin teröre kurban gitmesiyle başlayan kanlı aşama süregeldi . . .»

Konuşmasında TKP'nin anti-Sovyetizmin her türüne karşı savaşacağını, legale çıkmak için burjuvaziye hiçbir ödün vermiyeceğini belirten A. Saydan yoldaş: *«Bugün artık biliyoruz ki, legalite işçi sınıfının yürüttüğü sınıf savaşının daha yüksek bir aşamasında ve savaşımla elde edilecektir. Kimsenin legaliteyi bize hediye etmesini beklemedik, beklemiyoruz ve beklemiyeceğiz»* demiştir.

Sapık akımlara karşı savaşın partinin güçlenmesi bakımından taşıdığı büyük önemi belirten konuşmacı, legal sosyalist partilerin faaliyeti üzerinde de durmuş, bunların zaman zaman sınıf sendikacılığına, TKP'ye ve genellikle işçi sınıfına karşı uyguladıkları politikanın sınıf düşmanlarına yaradığını söylemiştir. Bugünkü aşamada TKP'nin, işçi sınıfı ve yığınlar için başta gelen alternatif durumuna girdiğini kaydeden A. Saydan yoldaş şöyle konuşmuştur: *«Bundan ötürü, bugünkü aşamada işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için Türkiye Komünist Partisi başta gelen alternatif durumuna girmiştir. Bu tarihsel ve çok önemli bir aşamadır. İşçiler, emekçiler yığınsal olarak TKP'nin saflarına girmek istemi içindedirler. Biz bu yığınsal akını görmezlikten gelemeyiz. Kapılarımızı işçi ve emekçilere gereği kadar açmamak gibi bir hata işleyemeyiz. Partiye girmek isteyenlerden bilgi düzeyi aramaktan fazla, onların sınıfsal kökenine ve sınıf savaşında tuttukları yerlere bakmak lâzımdır. Gençlere, aydınlara saflarımız açıktır. Fakat bugün büyük burjuvaziye karşı, emperyalist tekellere karşı ağır koşullarda, hattâ zaman zaman kanlı bir sınıf savaşı veren işçilere, emekçilere kapılarımızı ardına kadar açmak ve parti militanlarının önemli bir kısmını bunlardan oluşturmak zorundayız. Bu işçiler ve emekçiler partiye girdikten sonra savaş alanlarında, Marksizm-Leninizm ilkeleri ile eğitilecek ve yönetici kadro önemli bir ölçüde bunlardan oluşacaktır.»*

A. Saydan yoldaş sınıf sendikacılığının güçlenmekte olduğunu, komünistlerin bu alandaki çalışmalarını daha da yoğunlaştırmaları gerektiğini belirttikten sonra, Maden-İş grevi üzerinde durarak, bu grevin işçi sınıfının birliğini güçlendirme hareketine hız verdiğini, sarı sendikacıları gerilemeye, bazılarını da sınıf sendikacılığı eğilimlerine zorladığını söylemiş ve şöyle devam etmiştir: *«Güvenle ve memnuniyetle söyleyebiliriz ki, işçi sınıfındaki gelişmeler politik ve sendikal plânlarda devrimci bir tabanda birliğe yöneliktir. Bütün anti-emperyalist, anti-faşist demokratik güçlerin eylem birliği sorunu ancak işçi sınıfının güçlenen birliği tabanı üzerinde sağlıklı bir gelişme gösterebilir. Biliyoruz, bugün anti-emperyalist, anti-faşist demokratik güçlerin eylem birliği Ulusal Demokratik Cephe politikasında ve programında biçimleniyor. UDC sorunu artık ulusal bir sorun haline gelmiştir. Bu fikir bütün demokratik güçleri, en başta sendikaları, demokratik yığın örgütlerini ve burjuvazinin ilerici kolunu etrafında toplaya toplaya çığ gibi büyüyor. Partimizin ödevi bu akımı örgütlemek, ona bir plâtform sağlamak, Ulusal Demokratik Cepheyi gerçekleştirmektir. Bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem birliği TKP programında formüle edilmiştir. Bugün bunun ulusal bir sorun haline gelmesi TKP programının gerçekçi ve bilimsel bir temele dayandığının delillerinden biridir.»*

Daha sonra **ittifaklar** sorununun Lenin'in devrimci uzlaşmalar sorunundan ayrılamayacağını belirten konuşmacı, bütün ayrılıklara rağmen legal sosyalist partiler ve burjuvazinin ilerici, yurtsever kanadıyle, asgari müşterekler etrafında diyaloglar kurmanın gerekli olduğunu belirtmiş, ittifaklar için sosyal ve politik zeminin varolduğunu vurgulamış ve: *«Fakat gerek demokratik dönüşümler, gerekse ileri demokrasi aşamasında bağlanacak ittifaklarda işçi sınıfının ağırlığının önemli olması zorunlu bir koşuldur»* demiştir.

A. Saydan yoldaş emperyalizmin, kapitalizmin deva bulmaz bunalımlarının Türkiye'yi sardığını, burjuvazinin memleketi yönetme olanaklarını yitirdiğini, bu sınıfın işbirlikçi, tekelci kolunun sömürü düzenini ayakta tutabilmek için kanlı faşist baskılar uyguladığını söyledikten sonra şunları belirtmiştir: *«Bunalımlar sömürü düzeninin, kapitalizmin ürünüdür. Ancak sömürü düzeninin, kapitalizmin yokolma ve sosyalist düzene geçme sürecinin başlamasıyle bunalımlar da toplum yaşamından silinme sürecine gireceklerdir.»*

Sözlerine devamla, TKP'nin, her aşamada, programındaki amaçlara ulaşmak için devrimci bir yöntem uygulayacağını belirten konuşmacı, devrimcilik denince ille de silâha sarılmak anlamına gelmediğini vurgulayarak, 12 Mart dönemindeki olayları hatırlatmış, daha sonra da parlamenter yoldan kapitalizmden sosyalizme geçiş görülmemişse de, parlamenter yollardan yürütülen sınıf savaşında yığınları örgütlemenin, devrimci ilkelere göre eğitmenin olanakları bulunduğunu, söylemiştir.

«Avrupa komünizminin» içyüzünü, çeşitli ülkelerde ve bu arada memleketimizde birkaç komünist partisi birden meydana getirme manevralarını ele alan A. Saydan yoldaş şöyle demiştir: *«İşbirlikçilerin, büyük sermaye çevrelerinin ve en gerici, sömürücü çevrelerin vurucu gücü olan Demirel ortaklığı, TKP'ye konan yasağı, Ceza Kanunu'ndan 141–142. maddeleri kaldırmıyacağını değişik vesilelerle, sık sık tekrarlıyor. Komünistlere karşı kanlı faşist saldırıları şiddetlendiriyor. TKP'ye karşı provokasyonlara kuvvet veriyor. Bunları yapan hükümet ve onu destekliyen en gerici, en sömürücü çevreler TKP adını taşıyan bir partiye izin verirlerse bu, onların işçi sınıfına, bütün devrimci ve demokratik güçlere ve özellikle TKP'ye karşı yeni bir provokasyonu, saldırısı anlamına gelecektir. Bu sahte TKP'nin, emperyalizmin, büyük burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına hizmet etmekten başka hiçbir rolü olmıyacaktır.*

Bu koşullarda, bu gibi bir sahte TKP kurmak istiyenler arasında aldanmış olanlar varsa, bunlar işçi sınıfına, Türkiye devrim sürecine ve kendi kendilerine hıyanet etmek durumuna düşeceklerdir. Bunu bilerek yaparlarsa büyük burjuvazinin, emperyalizmin katkısız ajanları olarak ihanet duvarına çakılacaklardır.»

TKP'nin bayrağını fabrikalarda yükseltelim! . . .

LENİN KÖŞESİ

Parti merkez organının rolü

V. İ. Lenin, yığınların devrimci hareketini yönetebilecek yeni tip, sağlam Marksist partinin kurulması ve gelişmesinde parti merkez organının büyük rolü olduğunu belirtir ve merkez organını tanımlar: *«Gazete, partinin ideolojik yöneticisi olabilir ve olmalıdır, gerçekleri taktik durumları, genel örgüt sorunlarını, şu veya bu anda partinin önünde duran temel ödevleri işlemelidir.» (C. 7, s. 8.) «Gazete, yalnız kollektif propagandacı, kollektif ajitatör değil, aynı zamanda kollektif örgütçüdür.» (C. 5, s. 11.)*

Lenin, parti merkez organının yerel örgütlerle sıkı bağı olması gerektiğini söyler: *«Eğer biz gerçekten örgütlenmek istiyorsak, o zaman her yerel örgüt aktif çalışma güçlerinin, diyelim, çeyreğini hemen bu ortak genel davaya ayırırsa gazete ona hemen çevre çizgisini, bu çalışmaların ölçü ve karakterini gösterecek, tüm ülke çapında çalışmalarda hangi sorunlar üzerinde daha geniş olarak durulduğunu, nerede ajitasyonun yetersiz, nerede bağların zayıf olduğunu, büyük mekanizma içinde işlerin iyileşmesi için yerel örgütün nasıl bir küçük çark olabileceğini gösterecek.» (C. 6, s. 168–169.)*

Lenin, parti üyelerinin parti merkez organını kendi öz organı saymalarını önerir: *«Biz, yayınlarımıza tüm yoldaşların kendi organları gözüyle bakmalarını sağlamaya çalışıyoruz. Her gurup çalışmaları hakkında haber vermeli, kendi görüşlerini, literatür gereksinmelerini bildirmeli, kendi deneyimini, yayınlar hakkında değerlendirmelerini, bir sözle her gurup hareketten sağladığı ve harekete kazandırdığı her şeyi paylaşmalıdır.» (C. 4, s. 333.)*

Lenin, merkez organda devrimci hareketi ilgilendiren tüm sorunlara yer verilmesini salık verir: *«Merkez organda tüm sorunlar tartışılmadan, belirli biçimler ve uygulama yöntemleri belirlenmeden, merkez organ aracılığıyla her partilinin tüm parti önündeki yükümlülüğü saptanmadan devrimci güçlerin örgütlenmesi, disiplinin güçlendirilmesi ve devrimci tekniğin geliştirilmesi olanaksızdır.» (C. 4, s. 191.)*

Lenin, merkez organın tüm yerel örgütlerin desteğiyle çalışabileceğini belirtir: *«Biz yerel örgütlerin ve çeşitli işçi guruplarının yardımına güveniyoruz. Çünkü özellikle onların gazete üzerinde aktif çalışmaları, özellikle onların desteği ve eleştirileri, onların yazı, haber ve önerileri gazeteyi ayakta tutacaktır.» (C. 19, s. 415.)*

UDC ve bazı görüşler

Emperyalizme, faşizme ve Demirel ortaklığına karşı Ulusal Demokratik Cephe ile savaşma, yani bütün demokratik, anti-emperyalist, anti-faşist güçleri bir araya getirme fikri demokratik güçler tarafından geniş ölçüde benimsenme süreci içinde değişik, hattâ sapık diyebileceğimiz görüşler de ortaya sürülüyor. Kuşkusuz aşırı gerici, sömürücü çevreler bu devrimci cephe fikrinin yayılmasını ve bütün demokratik güçleri etrafına toplamasını engellemek için ellerinden gelen politik ve ideolojik saldırıları ardlarına koymuyorlar. Legal sosyalist partilere bağlı bazıları, cepheyi niteleyen «ulusal» sözcüğü üzerinde duruyor, anti-faşist, anti-emperyalist savaşın sınıfsal olduğunu belirtiyorlar. İşçi sınıfının başını çektiği Ulusal Demokratik Cephe akımının devrimci ve sınıfsal niteliğini görmezlikten geliyorlar. UDC emperyalizmin ve büyük burjuvazinin egemenliğini kırmayı ve iktidarına son vermeyi gözönünde tuttuğu, işçi sınıfının demokratik haklarını genişletmeyi ve ona sınıf savaşımında daha elverişli bir konum almayı öngördüğü için sınıfsaldır. Sınıfsal olduğu için de ulusaldır. İşçi sınıfının emperyalizmin, büyük burjuvazinin egemenliğine son vermek, ileri demokratik bir düzen kurmak, sömürüyü geriletmek, sömürüye son vermek, sosyalist bir düzene geçmek gibi sınıfsal nitelikteki bütün savaşımlarının hedefleri ayni zamanda ulusaldır. Bütün emekçilerin, bir avuç sömürücü ve talancı dışında kalan tüm ulusun kurtuluşunu ve özgürlüğe kavuşmasını öngörür.

Öte yandan yine legal sosyalist akımlara bağlı bazı kişiler bu «cepheyi yıkmaktan» söz ediyorlar. Aynı savla ortaya çıkan Maocular en azılı gerici çevrelerle birleşiyorlar. Bu çevreler TKP'nin yasaklanmış olduğundan yararlanarak, sınıf sendikalarının bu hareketin başını çekemiyeceklerini iddia ediyorlar. Böylece sendikaların politikayla uğraşmaları konusunda yine en gerici ve en sömürücü çevrelerle ağız birliği ediyorlar. Bu akımlar içinde Ulusal Demokratik Cephe'ye karşı çıkanlar ve bunu gereksiz bulanlar da vardır. Bu kişiler, devrimci hareketin anti-emperyalist, anti-faşist bir platform etrafında biçimlenmesinde ve somut bir politik güç haline gelmesinde kendi dükalıklarının sonunu görüyorlar. Özel çıkarlarını, sınıf çıkarlarının, Türkiye devrimci sürecinin üstünde görüyorlar. Bütün bunlar iflâsa mahkûmdur. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları TKP'nin öncülüğünde ve sınıf sendikacılığının saflarında sömürü, talan düzeninin yürütücüsü Demirel hükümetinin yerine, demokratik bir hükümet kurmayı, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin egemenliğini kırmayı başaracaklardır.

Zam ve terör

Burjuvazinin sözünü ettiği ekonomik güçlükler yeni bir olay değildir. Bunlar geçen dönemlerde de vardı. Ama ülke bugünkü gibi, hiç bir dönemde ekonomik bunalımların kör çıkmazına sürüklenmemişti. Bunalımlar, Türkiye'nin kapitalizmin sömürü zincirine, emperyolizme, ordunun saldırgan NATO komutasına bağlanmasının bir sonucudur.

Hükümetin, bunalımlardan sözümona çıkmak, ekonomiyi «canlandırmak» amacıyla aldığı bir dizi «önlem», varolan bunalımı daha da derinleştirecektir.

Dünya Para Fonu gibi emperyalizmin tekelci sermaye merkezleri, NATO'culor «bunalımlara çare bulacağız» deyip ikide birde Türkiye'ye doluşuyorlar. Önerdikleri hep zam, enflâsyon, emperyalizme ve NATO'ya daha sıkı bağlılık. Türkiye'nin parasının değerini ne kadar düşüreceğini, neyi ekip biçeceğini, hangi maddelere ne kadar zam yapacağını, NATO yararına ne kadar askeri ayakta tutacağını, orduyu hangi silâhlarla donatacağını hep emperyolist, NATO merkezleri dikte ediyor. Emperyalist finans merkezlerinin bu dayatmaları hükümetin ihanet politikasında, zam paketinde olduğu gibi yer alıyor.

Türkiye gerçekten çok zorlu bir bunalım dönemine girmiştir. Bunun içinden çıkabilir. Bugün demokratik bir hükümet işbaşında olsaydı, emekçileri kasıp-kavuran bu korkunç zamlar olmazdı. Çünkü böyle bir hükümet, bunalımların içinden halkın ekmeğine el atma, zenginleri palazlandırma politikası yerine, tekelci sermayeye ağır vergiler koyacaktı. Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT)'in 25 milyarı bulan açıklarını, halkın sırtına bindirilen zam ve vergiler yoluyla kapatmaya değil, bunları emperyalist tekellerin ve yerli ortaklarının arpalığı durumundan çıkararak verimli birer kuruluş haline getirme yollarına gidecekti. Dış ticaret açığını emperyalist tekellere yeni yeni ödünler vererek, devalüasyon yaparak değil, sosyolist ülkelerle ve bütün ülkelerle karşılıklı yarara dayanan eşit ilişkiler kurarak, dış ticareti devletleştirerek, köy emekçilerinin denetimindeki Kooperatifler Birliğine tarım ürünlerini ihraç etmek ve köy emekçilerine gereken malları ithal etmek yetkisini vererek, yani aracıları, tüccarları kolduraraK kapardı. Enerji bunalımını, yerli ve yabancı petrol şirketlerine vurgunlar sağlamakla değil, tüm yeraltı ve yerüstü kaynakları devletleştirmekle çözerdi. Bu durumda hükümet değişikliğinin zorunluluğu bir kez daha ortaya çıkıyor.

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 60. yılı

Komünizm kuruculuğunda güvenle ilerliyen Sovyet halkı, diğer sosyalist ülkeler emekçileri, ulusal ve sosyal kurtuluşları uğrunda emperyalizme, faşizme, kapitalist sömürüye karşı savaşanlar, barışsever güçler, tek sözle bütün ilerici insanlık, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü kutlamaya hazırlanıyor. Bu tarihsel yıldönümü, yüce Lenin'in önderliğinde Bolşevik Partisi'nin, Rusya'da sömürü düzenini ortadan kaldırmak, dünyanın ilk proleter devletini kurmak, insanlığın yazgısını değiştirmek gibi evrensel-tarihsel bir görevi başarmasının yıldönümüdür.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi insanlık tarihinde yeni bir çağı, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açtı. Sosyalizm, yeryüzünde elle tutulur bir gerçek oldu. Sosyalizme geçişte proletarya diktatörlüğü çözümleyici rol oynadı. Gericiliğin, burjuvazinin başlattığı iç savaş, uluslararası emperyalizmin ilk sosyalist ülkeye karşı saldırısı, devrim kazanımlarını korumak, sosyalizmi kurmak, sosyalist demokrasiyi geliştirmek için proletarya diktatörlüğünün zorunlu olduğunu gösterdi.

Oktobr Devrimi ve sosyalizmin başarıları

Sovyet halkı, komünist partisinin öncülüğünde yüzyıllık geriliği kısa zamanda giderdi. Sovyetler Birliği her bakımdan gelişti, güçlü bir devlet oldu. 60 yıl içinde Sovyetler Birliği'nde endüstri üretimi 225 kat artmıştır. 1913 yılının tüm üretimi, 1977 yılının yalnız 2,5 gününde gerçekleştiriliyor. 1917 yılına göre 1976 yılında tarım üretimi 4,4 kat artmıştır. 1976 yılında tarımda 2 milyon 402 traktör, 685 bin biçer-döver kullanılmıştır. Yine 1976 yılında Sovyetler Birliği'nde 1 milyon 253 bilim adamı görev yapıyordu. Bu, dünyadaki bilim adamlarının sayısının dörtte biridir. Bugün Sovyetler Birliği'nde 9 milyon 600 bin öğretmen 5 binden fazla yüksek ve orta okulda ders veriyor.

Bu birkaç veri bile Sovyet halkının, komünizmin maddesel ve teknik temelini kurma yönünde elde ettiği başarıları göstermeye yeter. 60 yıl içinde Marksist-Leninist teoriyi yaratıcılıkla uygulayan SBKP, Sovyet halkının bu başarılarının ışığı, örgütçüsü olmuştur.

Sosyalizm, ulusal sorunu çözüme kavuşturmanın temeli oldu. Tarihte ilk kez Sovyetler Birliği'nde ulusların hak eşitliği, gerçek dostluğu sağlandı. Her ulus kendi dilini, kültürünü ve geleneklerini geliştirme hakkına, olanaklarına kavuştu. Sovyet egemenliği Sovyetler Birliği'nde 50'den fazla halka alfabe, yazı dili kazandırdı. Bugün Sovyetler Birliği'nde çeşitli ulusların ana dillerinde gazeteler basılıyor, radyo ve televizyon yayınları, öğrenim yapılıyor. Her ulusun temsilcileri ülkenin yönetim organlarında eşit hakla görev yapıyor.

Oktobr Devrimi ve barışçı dış politika

Oktobr Devrimi'yle, daha ilk günden emperyalist saldırganlığa karşı barışın korunması için vargücüyle savaşan bir devlet oluştu. Bugün emperyalizme ve harbe karşı savaşan dünya halkları Sovyetler Birliği'ni, dünya sosyalist sistemini dünya barışının kalesi olarak görüyorlar. Kalıcı bir barış, güvenlik, halklar arasında dostluk politikası Sovyet devletinin dış politikasının temel ve ilkesel özelliklerinden biridir. Kökenleri sosyalist toplum düzeninin özünde bulunan Leninci barış politikasının ana hedefi, yeni bir dünya harbini önlemek, komünizmi kurmak için elverişli koşullar yaratmak dünya devrim sürecinin gelişmesini sağlamaktır. Derin, devrimci sınıfsal bir anlamı olan bu yol, Lenin'in çizdiği yoldur. Leninci SBKP dün olduğu gibi, bugün de bu yoldan şaşmadan yürüyor.

Oktobr Devrimi ve dünya devrim süreci

Oktobr Devrimi uluslararası devrim hareketi için güçlü bir destek yarattı. Sovyet devletinin doğuşuyla dünyada güçler oranı temelden değişti. Başta Sovyet halkının yiğit savaşımıyla insanlığın başındaki en büyük belâ Hitler faşizmi ezildi. Dünya sosyalist sistemi kuruldu. Sovyetler Birliği, ulusal kurtuluşları uğrunda emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı savaşan halkların en büyük güç kaynağı oldu. Marksizm-Leninizm ülkü ve ilkeleri yığınlar arasında görülmemiş bir yaygınlık kazandı. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı komünist partilerinin öncülüğünde yeni başarılar elde ettiler.

Geçen 60 yıl içinde SBKP proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseklerde dalgalandırdı. Dünya sosyalist sisteminin doğuşu, halkların faşizme, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı savaşta elde ettiği başarılarda, Sovyetler Birliği'nin enternasyonalist tutumunun, savaşının yardımının katkısı son derece büyüktür. Marksizm-Leninizme, proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sımsıkı bağlılık SBKP'nin değişmez Leninci savaş çizgisidir.

Ulusal Demokratik Cephe, ulusun ezici çoğunluğunun savaş birliğidir.

Ümraniye kırımı

Eli kanlı MC hükümeti, 1 Mayıs kırımından sonra, Ümraniye kırımını düzenledi. Çoluk-çocuk, genç ihtiyar demeden emekçi halkın üzerine ateş açıldı. Komandocu polis ve jandarma kurşunlarıyla 6 kişinin canına kıyıldı, bir çok emekçi yaralandı. Bu kanlı saldırı, bu kırım olayı, ihanet cephesinin halkımıza harp açtığını bir kez daha kanıtladı. Ümraniye kırımı aynı zamanda, kapitalist düzende maddi ve kültürel değerlerin yaratıcısı emekçi yığınlarının en kutsal hakkı olan yaşama ve barınma-konut edinme hakkının nasıl çiğnendiğini gözler önüne serdi. Ümraniye'deki kanlı olaylar, işbirlikçi burjuvazinin en talancı, en terörcü kesiminin erkte, hükümette olduğunu, 2. MC'nin halkımıza kan, ölüm ve gözyaşından başka bir şey getirmiyeceğini belirten TKP'yi doğruluyor. Katil MC erkte, hükümette kaldıkça bu tür kanlı kırım olayları, emekçi halkın yaşam konut hakkına saldırılar sürüp gidecektir.

Ülkemizdeki konut bunalımı, büyük kentlerin kenarlarında ve içinde sefalet kuşakları oluşması, köyden kente süregelen topraksız köylü, irgat, işsiz akımının yoğunlaşması, kapitalizmin yıkıcı ekonomik yasalarının, amansız bir sömürü ve soygun mekanizmasının işlemesinin kaçınılmaz sonuçlarındandır.

Engels, kapitalizmin «konut» sorununu çözemiyeceğini bütün kanıtlarıyla ortaya çıkarmıştı. Bilindiği gibi, konut sorunu, insanca yaşama sorunu, erk sorunuyla sıkısıkıya bağlıdır. Ancak sosyalizm, işçi-köylü erki konut sorununu temelden çözüme kavuşturmuştur. Sosyalist ülkeler, büyük özel mülkiyeti, sömürünün kaynağını ortadan kaldırarak ve milyarlık yatırımlar yaparak konut sorununu başarıyla çözmüş bulunuyorlar.

Memleketimizde bir ailenin gelirinin % 41'i ev kirasına gittiği halde komşumuz sosyalist Bulgaristan'da bu oran ancak % 5'i buluyor. Halk oyuna sunulan yeni Sovyet Anayasa tasarısında, her Sovyet vatandaşına konut sağlanması, Sovyet devletinin, yerel organların görevi olarak belirlenmiştir. Sosyalist düzende insan en değerli varlıktır, her şey insanın mutluluğu içindir. Türkiye işçi sınıfı, işçi sınıfının partisi Türkiye Komünist Partisi, yurdumuzda sosyalizme açılan ileri demokratik düzen kurulması savaşımında bütün ilerici, yurtsever güç ve örgütleri, halkın gecekondularını başına yıkan, emekçileri kurşunlatan gerici-faşist karması hükümete, işbirlikçi kodaman burjuvazinin erkine karşı savaşta örgütlemektedir.

MESS'e geçit yok!

Burjuvaziye karşı ülkemizde ilk kez sınıf sendikacılığının bayrağını yükselten, sayısız kavgaların yiğit savaşçıları metalurji işçilerinin sendikası Maden-İş'in 22. Genel Kurulu yapıldı.

Bu Genel Kurul, yalnızca metalurji işçileri için değil, onlarla ulusal ve uluslararası çapta dayanışmaya geçen, ülkemiz İşçileri, emekçileri, tüm ilerici yurtsever güçler ve uluslararası işçi hareketi için büyük bir anlam taşıyordu.

MESS patronları, Maden-İş Genel Kurulunda, Maocu-goşist ajanlar, bölücü ve bozguncu akımlar aracılığıyla atmaya çalıştığı tohumların filizlerini aradılar. MESS patronları metalurji işçilerinin çelik kalesinde sınıf uzlaşmacılığının, o olmazsa, bölücülüğün ve bozgunculuğun yeşereceğini ummuşlardı. Ne çare, yanıldılar, yenildiler.

Genel Kuruldan sınıf sendikacılığı güçlenerek, Maden-İş, yönetimi ile tabanı arasındaki birliği güçlendirerek çıktı.

Maden-İş'in Genel Kurulunda alınan kararlar, herşeyden önce işçi sınıfının, tüm emekçi halkımızın sömürüden ve baskıdan kurtulması için savaştığını, onlara öncülük ettiğini vurguluyor. Maden-İş'le dayanışmada somutlanan işçi sınıfıyla halk yığınları arasındaki bağların güçlendirilmesini amaçlıyor. Bu, kendini, Ulusal Demokratik Cephe çağrısının yaşama geçirilmesi kararında gösteriyor.

Maden-İş'in Dünya Sendikalar Federasyonu'na katılma kararı ise, ülkemiz işçi sınıfının, uluslararası işçi sınıfıyla bağlanmasına konan yasaklar zincirinin önemli bir halkasının kopup dağıldığını noktalıyor. Bu kararla, Türkiye işçi sınıfı, enternasyonal bağlarını güçlendirirken, aynı zamanda, uluslararası sendikal birliğin sağlanması yolunda verilen savaşa katılıyor; uluslararası alanda sarı sendikacılığa bir darbe vuruyor.

Dünya Sendikalar Federasyonu'na katılma kararı, ülkemizde sınıf sendikacılığının daha hızla gelişip güçlenmesi, sarı sendikacılığın işçi yığınlarından yalıtılması yolunda atılmış önemli bir adımdır.

Ancak, bugün, artık tek başına «sarı sendikacılık» belirlemesi yeterli değildir. Bunu, Maden-İş'in MESS grevine karşı Türk-İş içinde beliren ayrı tutumlarda görmek mümkündür. Türk-İş'de Başoğlu gibi, gerici-faşist AP'li ve MHP eğilimli sarı sendikacılar açıkça MESS patronlarının safında yer alırken, Tunç ve diğerleri, artık Maden-İş'in haklı savaşını tanımak zorunda kalmışlardır. Türk-İş içindeki ilerici sendikacılar, işçiler ise, daha baştan Maden-İş'le dayanışma içine girdiler. Bu, sınıf sendikalarının Türk-İş'e yaptıkları birlik çağrılarının önemini ortaya koyuyor. Bugün, ücretlerin dondurulmasına, gerçek ücretlerin düşmesine karşı, asgari ücretlerin yükseltilmesi için sendikalar arasında eylem birliği hızla güç kazanıyor.

Maden-İş, Genel Kurulunda, MESS'in gurup sözleşmelerini dayatmasına karşı savaşını sürdüreceğini belirtti. Türk-İş'e bağlı Teksif'in AP'li yöneticileri ise, onbinlerce tekstil işçisini gurup sözleşmeleriyle, Narin'lere, Sümerbank'ın din tüccarı yöneticilerine sattılar. Ancak, tekstil işçileri buna karşı direniyorlar, akın akın DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikasına geçiyorlar. Bu durum sendikal birliğin, ancak sınıf sendikacılığı temelinde sağlanabileceği gerçeğini kanıtlıyor. Tüm işçiler, ancak sermayeye karşı olmakta, hangi görüşten ve partiden olurlarsa olsunlar sınıfsal çıkarlarını savunmakta ve geliştirmekte birleşebilirler.

Genel Kurulda alınan «işçi sınıfının politik örgütlenmesine konan yasağın kaldırılması için savaş» kararı, savaşın öncü kolu Türkiye Komünist Partisi'nin belirleyici rolünü, işçi sınıfının politik birliğinin ancak bu öncü kolda sağlanabileceği gerçeğini noktalıyor.

Barış forumu

Harbe karşı savaş günü olan 1 Eylül'de, Barış Derneği'nin girişimiyle İstanbul'da bir Barış Forumu düzenlendi. Otuza yakın ilerici, demokratik sendika ve kuruluşun katıldığı Forumda, Dünya Barış Konseyi'nin çeşitli ülkelerdeki temsilcileriyle, Konseyin başkan yardımcısı da hazır bulundular. Maocu grupların baltalama girişimlerine ve bazılarının dayanaksız gerekçeler ileri sürerek böylesi önemli bir eylemin dışında kalma gibi ters tutumlarına karşın, başarılı bir biçimde geçen Barış Forumu'nda, Helsinki kararlarının yaşama geçirilmesi, silâhlanmaya son verilmesi gibi günümüzün can alıcı sorunları ele alındı, halkımızın Amerikan emperyalizminin nötron bombası ve diğer yığınsal kırım silâhları üretme kararına karşı, kalıcı bir barış özlemi ve savaşımı dile getirildi. Buna benzer barış toplantı ve mitingleri Ankara, İzmir, Adana ve ülkenin daha birçok bölgesinde, Avrupa'da çalışan işçilerimiz arasında da düzenlendi.

Barış Forumu, Türkiye'de barış hareketinin, bugün oluşturma savaşımı içinde olduğumuz UDC'yle paralel, onun içinde, bu savaşın kopmaz bir halkası olarak geliştiğini doğruladı.

Barış, devrim hareketinden ayrılmaz. Barış hareketinin güçlendiği her yerde, demokratik akımların daha rahatça gelişmesi ve geniş emekçi yığınların demokratik haklarını genişletmek için daha elverişli şartlar yaratılır. Buna karşı harp kışkırtıcılığının, soğuk harbin, anti-sovyetizmin, anti-komünizmin, silâhlanma yarışının emperyalizm ve büyük burjuvazi tarafından kışkırtıldığı, harlatıldığı her yerde en sömürücü ve en gerici çevrelerin, emekçi yığınların demokratik haklarını kısıtlamak, faşist yöntemleri uygulamak, emekçi yığınları daha amansızca sömürmek, pahalılığı, enflâsyonu zorbalıkla halk yığınlarına dayatmak için elverişli koşullar yaratılır. Bundan ötürü barış için savaşmak, aynı zamanda demokrasi ve sosyalizm için savaşmak anlamına gelir.

MİLİTANLARDAN

Banka emekçileri

Bugün ülkemizde banka işkolunda çalışan emekçilerin sayısı 110 bini bulmaktadır. Büyük bir kısmı sendikasız (memur sayılıyor), büyük bir kısmı da sarı, uzlaşmacı sendikaların pençesi altında yıllardan beri asgari ücretle, hergün işten atılma korkusuyle ezilmektedirler. Patronlara karşı sınıfsal savaşım verebilmeleri, işkollarının kendisine özgü yapısı yüzünden uzun yıllar mümkün olmamıştır. Bunda banka emekçilerinin 46 ayrı bankada 4.835 ayrı işyerinde çalışmakta olması başlıca etkendir. Üstelik, bir iş yerinde çalışmakta olan işçiler de ayrıca sen tahsildarsın, sen memursun şeklinde İşverenin koymuş olduğu yönetimsel hiyerarşik bir bölünmenin içindedirler. İşverenin bu dağınıklıktan, bu hiyerarşik bölmeden amacı, işçilerin sömürüye karşı sınıfsal mücadelenin gerekliliğini görmelerini önlemek, bunun yerine bütün banka işçilerini memursa şef muavini; şefse müdür, müdür muavini olmak için çaba göstermeye yöneltmek, sömürüyü gizlemektir. Banka işkolundaki bu dağınıklık ve bölünmüşlük uzun yıllar banka emekçilerinin «sessiz» kalmasını sağlıyabilmiştir.

Ancak bugün, iki bankadaki emekçilerin sınıf sendikalarına bağlı olması, onların mücadelesi, diğer bankalarda çalışan, fakat örgütsüz olan ilerlilere sendikal mücadelede bir ışık yakmış, sınıf sendikalarının çatısı altında banka işkolunda sendikal birliğin sağlanması yolunda önemli bir olanak sağlamış, yeni gelişmelere yol açmıştır.

İlerici banka emekçilerinin bu savaşımını desteklemek, yönlendirmek, onların sendikal birliğini sağlamak tüm ilerici yurtseverlerin görevi olacaktır.

İşçi ücretleri, memur, emekli, dul ve yetim aylıkları artmalı, asgari ücret ve taban fiyatlar emekçilerin yararına saptanmalıdır.

Kırsal kesimde yükselen savaşım

Kanlı terörle birlikte yürütülen ekonomik saldırı kırsal alanda hükümetin taban fiyat politikasında somutlaştı. Demirel ortaklığınca çok düşük saptanan pamuk, buğday, patates ve şeker pancarı taban fiyatları milyonlarca küçük ve orta üreticinin yaşam hakkına, ekmeğine-aşına açık saldırıdan başka bir şey değildir.

Bu durum kırsal kesimde yoksullaşma sürecini hızlandırmış, tarım nüfusunun yüzde 90'nına yakın kesimini oluşturan köylüyle bir avuç toprak ağası, vurguncu tüccar, tefeci ve onların hükümeti Demirel ortaklığı arasında uçurumu derinleştirmiş, çelişkileri sertleştirmiştir. Şu günlerde Çukurova bölgesi, Ege yöresi, Orta ve Güney-Doğu Anadolu kaynayan kazanı andırıyor. Pancar üreticilerinin Eskişehir'deki 30 binlik mitingi, Köy-Koop'un Ceyhan'da «pamuk taban fiyatlarını ve pahalılığı protesto» için düzenlediği dev miting ve yürüyüşü, Ege üreticilerinin çeşitli eylemleri kırsal kesimde de savaşımın yükseldiğini kanıtlıyor.

Köylü hareketinde nicel gelişmeye paralel olarak nitel bir gelişme de kendini gösteriyor. Kentteki sınıf savaşı; işbirlikçi burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çetin savaşım köylü hareketinin bu yönde ve böylesi ölçülerde gelişmesini etkiliyor. Örneğin Maden-İş'in büyük grevi, metalürji işçilerinin MESS patronlarına karşı ölüm-kalım savaşı köy emekçilerinin de büyük desteğini kazandı. İşçi sınıfımız da örgütlü, disiplinli ve kararlı savaşımıyla köylüye kurtuluş yolunu, savaşım biçimlerini, örgütlenme yöntemlerini gösteriyor. Şüphesiz bu karşılıklı etkileme, yardımlaşma ve dayanışma süreci içinde işçi-köylü bağlaşıklığının somut biçimleri de beliriyor. Kır emekçileri «ekmek, toprak ve özgürlük» mücadelesiyle anti-faşist, anti-emperyalist, bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyal ilerleme savaşının bir bütün olduğu gerçeğini her geçen gün daha iyi anlıyor, görüyorlar. Köy-Koop'a bağlı Adana ve Edirne Kooperatifler Birliği Genel Kurullarında, başta 141 ve 142. maddeler olmak üzere düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne konan tüm yasakların kaldırılmasına, Köy-Koop ve ona bağlı örgütlerin Ulusal Demokratik Cephe'de yer almasına ilişkin kararların oybirliğiyle alınması, kırsal kesimdeki savaşımın boyutlarını göstermektedir.

Kırsal kesimde yükselen savaşım TKP örgütlerine, komünistlere yeni görevler yüklüyor. Konya Konferansının aldığı kararlar arasında «köyde örgüt kurmak, örgütlenmek ve köylüyü örgütlemek» kararı önemli bir yer tutuyor. Bu kararı titizlikle yerine getirmek, parti üyelerinin görevidir.

Pahalılığın, zamların sorumlusu esnaf, zanaatkâr ve köylü değil, yerli-yabancı tekeller, karaborsacılar, aracılar ve onların temsilcisi Demirel Erbakan ve Türkeşlerdir! ...

Atamalar

Memlekette sınıf savaşlarının keskinleşmesi orduya da yansıyor. Yurtsever subay ve erlerle, militarist klik arasındaki çatışmalar derinleşiyor. Ordunun faşistleştirilmesi girişimlerine karşı sert tepkiler oluşuyor.

Bunun somut örneği bu yılki atamalarda görüldü. Halkımız günlerce Kara Kuvvetleri Komutanlığına atama olayında Demirellerin, Türkeşlerin açık pazarlığını izledi.

Kara Kuvvetleri Komutanlığına atamanın seçim öncesine kadar giden bir içeriği vardır. TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş seçimlere iki gün kala yaptığı radyo konuşmasında cunta girişimlerine karşı ulusal demokratik güçleri ve özellikle yurtsever subay ve erleri uyardı. Bu haber ülkenin her tarafından dalgalandı. Demireller komployu örtbas etmek zorunda kaldı.

Demireller, Türkeşler bu kez de yine aynı yola başvuruyorlar. Egemenliklerini pekiştirmek için ordudaki NATO'cu, hükümet yanlısı cuntacı generallere sırtlarını dayıyorlar. Orduyu tümüyle tekelci sermayenin bekçisi yapmak istiyorlar. «Ordu politikanın dışında kalmalıdır» aldatıcı tezini savunagelen Demireller, artık buna aldırış etmiyorlar. Asla amaçlarını gizlemiyorlar. Kendilerine bağlı cuntacı generallerin atanmasını orduya dayatıyorlar.

Ordu tekelci sermayenin bekçisi olamaz. TKP Programında «orduyu emperyalistlerin, NATO'ların, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarmayı öngörür. Ordunun ana yığını erleri, assubayları ile halktan, emekçi yığınlardan gelmedir», deniyor.

Demireller, Türkeşler orduyu halkımıza karşı vurucu güç olarak kullanmak istiyorlar. Yurtsever subay ve erlerin asıl görevi işçi sınıfının çevresinde bütün ilerici, ulusal demokratik güçlerin toplandığı bir savaş cephesinde birleşmek, bu hükümeti alaşağı etmektir. Ancak o zaman ordu hükümetin değil, halkın ordusu olur.

Bulgaristan halkının ulusal bayramı

9 Eylül, komşumuz sosyalist Bulgaristan'ın ulusal bayramıdır.

33 yıldır komşumuz Bulgaristan halkı sosyalist toplumu kurma yolunda emin adımlarla ilerliyor. Ekonomik, politik, kültürel, bilimsel ve teknik alanlarda büyük başarılar elde eden Bulgaristan Halk Cumhuriyeti kapitalist ülkelerin 100 yılda aldığı yolu aşmış oldu.

Özgürlük, bağımsızlık, sosyal ilerleme ve sosyalizm uğruna bunca sınavlardan geçen Bulgaristan halkı, bugün diğer halkların ve ülkelerin bağımsızlıkları ve özgür gelişmeleri için, bütün dünyada barış ve sosyalizm için vargücüyle savaşıyor. Balkanlarda barış, dostluk ve karşılıklı işbirliği konusunda bir Balkan Konferansının toplanmasını istiyen sosyalist Bulgaristan, bu tutumuyle, bölgemizde barışın en ateşli savunucusu olmuştur. Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfı, halkımız sosyalist Bulgaristan'ın bu çabalarına yüksek bir değer biçmekte, halklarımız arasında iyi komşuluk ve dostluk ilişkilerinin daha da geliştirilmesi için savaşmaktadır.

Gençliğe iş

Federal Almanya'nın Dortmund kentinde 15 Avrupa kapitalist ülkesinden, bu arada Türkiye'den komünist ve ilerici gençlik örgütleri temsilcilerinin katıldığı işsizlik sorununu görüşen bir toplantı yapıldı. Bu uluslararası gençlik forumunda söz konusu ülkelerde milyonlarca gencin, işsizliğin yarattığı acı bir durum içinde olduğu, mesleksel eğitim görme, kendi mesleğinde çalışma, bilim ve kültürden yararlanma haklarının çalındığı ve insan haklarından başlıcası olan çalışma hakkının çiğnendiği belirtildi. Toplantı sonunda kabul edilen Ortak Çağrı'da özetle şu görüşlere yer verildi: Bu durum bir yazgı değildir! Büyük sermayenin dayattığı sömürü düzeninin, ekonomik, sosyal ve politik uygulamaların doğurduğu genel ve derin bunalımın sonucudur. Tüm emekçiler gibi emekçi gençler de, özellikle yabancı ülkelerde bulunanlar, bu bunalımın kurbanıdır. Ne var ki, sendikal ve demokratik örgütleriyle emekçi gençler, toplum düşmanı politikaya her geçen gün daha fazla karşı çıkıyor. İşsizlik sorununu çözümleyebilmek için tekellerin, çok uluslu şirketlerin ve maşalarının politikasına karşı, tüm zenginliklerin emekçiler, işçi, emekçi gençler ve ulus yararına kullanılmasına yönelik bir politika uğrunda savaş zorunludur ... İşsizliği geriletmek, sorumlularına, yani emperyalist tekellere, işbirlikçilere karşı savaşmak ve ölümlü önlemleri gerçekleştirmek için çabalarımızı ortak eylemlerde birleştirmek zorundayız.

Tüm emekçi gençliği ve öğrencileri, her ülkede gençlik örgütlerince işsizliğe karşı yapılan girişimlere katılmaya çağırıyoruz. Her emekçi gencin çalışma, eğitim görme ve meslek sahibi olma hakkı için gençlerin barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm koşullarında yaşayabilmesi için savaşıyoruz.

PARTİ YAŞAMI

Gündemdeki görevler

TKP, egemen güçlerin yaylım ateşi altında, sınıf savaşları içinde gelişip güçleniyor. İşçi sınıfının ileri, sağlam unsurlarından yeni yeni savaş erleri parti sıralarına akıyor. Fabrika örgütleri çoğalıyor. Genç, militan bir kadro oluşuyor. Yeni güçler arasında, 1960 sonrası legal sosyalist hareketten, gençlik hareketinden, değişik oportünist akımların etkisinden koparak partimize gelenler de var. Bu kadroyu sınıf savaşlarının ateşleri içinde parti disipliniyle eğitmek, çelikleştirmek, partimizin politik-ideolojik ve örgütsel birliğini yıkılmaz biçimde pekiştirmek vazgeçilmez bir görevdir.

Bu süreç içinde, TKP'nin yığınları örgütlemesinde, Marksçı-Leninci politikasını yaymasında güçlü bir silâh olan ATILIM'ın önemi artıyor, parti merkez yayınlarına yeni, sorumlu görevler düşüyor. Bu görevlerin üstesinden gelebilmek, gelişmelerin gerisine düşmemek için, TKP Konferansının «Artizanlığa — el işçiliğine son!» belgisini her yönüyle yaşama geçirmek bir zorunluk oluyor. Partimizin merkez-yerel, illegal-legal yayınları arasında daha düzgün bir uyum sağlamak gerekiyor.

Lenin, artizanlıkla — el işçiliğiyle amansızca savaşırken, merkez organıyla yerel organlar arasındaki ilişkinin doğru ele alınması üzerinde çok duruyor. Merkez Komitesi organının ülke çapında kollektif propagandacı, ajitatör ve örgütçü rolünü ideolojik önderlik görevini ortaya koyuyor. Kadroların, güçlerin dağıtılmaması, toparlanması ve yerel organlardan, yayınlardan önce, en başta merkez organı için seferber edilmesinin zorunlu olduğunu belirtiyor. Merkez organının sürekli haberle, yazıyla beslenmesinin, onun dağıtılmasının, yığınlara duyurulmasının, parasal desteklenmesinin bütün parti örgütlerinin işi olduğunu vurguluyor.

Merkez organı ve merkez yayınlarıyla, yerel organların görevleri, işlevleri ayrı düzeylerdedir. Lenin, yerel organların merkez organından yazılar basmasını, partinin politikasını, belgilerini popüler biçimde anlatmasını, yerel, somut koşullara göre işlemesini salık veriyor. Bu organlar, yerel parti örgütlerine bağlı olarak, yörelerindeki işçi ve emekçi yığınların sorunlarına daha geniş yer vermeli, onları örgütlemeye yönelmelidir.

Savaşının, yaşamının her alanında «el işçiliği atelyesi» değil, tek merkezden uyumlu olarak yönetilen «fabrika tipi büyük işletme» düzeyinde bir örgütlenme, TKP'nin Leninci parti niteliğinin gereğidir.

Faşizme geçit yok!

Erk sorunu

Geçmişte kimi oportünist akımlar, ulusal bağımsızlık ve demokrasinin işçi sınıfının hegemonyası olmadan da gerçekleşebileceğini savunuyorlardı. Bir görüşe göre, sosyalizme bile küçük burjuvazinin öncülüğünde geçilebilirdi. Günümüzde de bir CHP hükûmetinin, ülkemizde ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşını utkuya ulaştıracağını savunanlar yok değildir. Bir başka görüşe göre ise, işbirlikçi burjuvazinin egemenliğini kökten yıkmadan da, toplumun «demokratikleşmesi» mümkündür.

Gerici egemen güçlerden bazı ödünler elde etmek, demokratik özgürlükleri genişletmek, parlâmentodan işçi sınıfının savaşımı yolunda daha geniş ölçüde yararlanmak, devlet kurumlarından gerici-faşist unsurların ayıklanması yolunda kazanımlar elde etmek, dış politikada daha gerçekçi bir çizgi izlenmesini sağlamak, devrime varmayan bir hükûmet değişikliğiyle de mümkün olabilir. Örneğin TKP'nin legal çalıştığı bir politik ortamla, bugünkü durumu; özerk kurumlarla, hükûmete bağlı kurumları; bir CHP hükûmeti ile bugünkü hükûmeti; sınırlı parlâmenter düzenle, açık faşizmi; NATO'nun askersel kanadından çekilmekle, NATO'ya bugünkü bağımlılığı v.s. birbiriyle kim özdeş sayabilir? Birinciler ikincilere bakarak, demokrasi yönünde adımlardır. İşçi sınıfının, halkın savaşına elverişli koşullar sağlar.

Ama böylesi adımlar, ulusal bağımsızlığın gerçekleşmesi ve ileri demokrasinin kurulması anlamına gelmez. Buna karşılık, ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasinin gerçekleşmesi bir devrim, erk sorunudur. İşçi sınıfı, Leninci partisinin öncülüğünde bağımsızlıktan, demokrasiden yana bütün ulusal, demokratik güçleri kendi çevresinde toplayabilir, hegemonyasını kurabilir ve erki ele geçirerek, ileri demokrasi dediğimiz politik düzeni gerçekleştirebilir, sosyalizme yolu açabilir. TKP'yi her türlü reformculuktan ayıran politik çizgisinin başlıca özelliklerinden biri budur.

Ulusal Demokratik Cephe, işbirlikçi burjuvazi-ağa ikilisinin erkine, gerici-faşist karması hükümetine karşı ulusun ezici çoğunluğunun savaş birliğidir.

Belgiler üzerine

Ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasinin devrimci yolla gerçekleşeceğini söylemek, devrimin barışçı yolu olanağını yadsımak anlamına gelmiyor. Devrimci yolu, devrimi, silâhlı savaşımla bir tutmak, devrimin yolu ve savaş biçimlerine ilişkin Leninci ilkeleri tek yanlı yorumlamak demektir. İlke olarak barışçı olmayan ve barışçı d e v r i m y o l l a r ı n ı tanımak, ama stratejik olarak devrim hangi yoldan gelişecek olursa olsun, her türlü s a v a ş b i ç i m l e r i n i (barışçı-silâhlı, legal-illegal, parlâmenter-parlâmento dışı) aynı beceriyle kullanmaya hazırlıklı olmak, komünistleri sağcı ve «solcu» oportünistlerden ayıran başlıca özelliklerdendir.

Nitekim, ileri demokrasinin devrimci yolla gerçekleşeceği düşüncesi, devrimin ileri demokratik aşamasının i ç e r i ğ i ile ilgilidir. Burada devrimin yolu ve devrimci savaş biçimleri söz konusu edilmemektedir. TKP, devrimci savaş biçimleri sorununda da Leninci ilkelere bağlıdır. Partimiz, «zamanın koşullarına, kuvvetler dengesine uygun» her tür savaş biçimlerini kullanacağını programında belirtmiştir. Maoculuğun ve goşizmin silâhlı provokasyonlarından da, burjuva parlamentarizmine saplananların eylemsizliğinden de ayrımlı olarak TKP'nin somut koşullarda uyguladığı ana eylem biçimleri biliniyor: Yığın eylemini temel almak ve bu eylemle parlâmento içi savaşımı birleştirmek, legal savaşımı illegal savaşımla uyumlaştırmaktır.

Komünistler, ileri demokrasi belgisinin parti dışı çevrelerce reformculuk yönünde saptırılmak, ya da öyle tanıtılmak istenmesine karşı, ileri demokrasinin devrimci yolla gerçekleşeceğini, sosyalizme yolu açacağını, bunun bir devrim olduğunu haklı olarak belirtmişlerdir. Bu gerçek programımızdaki ileri demokrasi kavramının özünde vardır. Kuşkusuz «devrimci yol» belgisinin her türlü «sol» yorumlarına da aynı açıklıkla karşı koymak günceldir. Goşizmin sözde «devrim» anlayışıyla, serüvenci savaş yöntemleriyle, küçük burjuva belgileriyle beliren içi kof devrim gevezeliğiyle de ideolojik savaş zorunludur.

Bu yöndeki savaşımı kolaylaştırmak için belgilerimiz Marksçı-Leninci ilke ve ülkülerin propagandasının yanısıra işçi sınıfına, halkımıza ileri demokratik devrim aşamasına ulaşmak için hangi somut görevlere yönelmesi gerektiğini, günümüzde savaşımın can alıcı görevlerinin ne olduğunu göstermelidir. Herşeyden önce de, partimizin çok yönlü güçlendirilmesi görevlerini içermeli; yığınları emperyalizme, yerli ortaklarına, faşist tırmanışa, işsizlik ve hayat pahalılığına, sapık akımlara karşı savaşa yöneltmeli; işçi sınıfının birliğini, işçi-köylü bağlaşıklığını, Ulusal Demokratik Cepheyi oluşturmak, gerici-faşist karması hükümeti yıkmak, demokratik bir hükümet kurmak hedefini göstermelidir.

PARTİ YAŞAMI

Partiyi güçlendirme sorunu

İşçi sınıfının savaşımı emperyalizm ve büyük burjuvazi egemenliğini yıkmaya yöneliktir. İşçi sınıfı bu yolda başarılı bir savaşım veriyor. Bu savaşımın gelişmesinde TKP'nin emeği ve payı büyüktür. Emperyalizmin, büyük burjuvazinin egemenliğinin kırılması için verilen savaşımda Türkiye Komünist Partisi de güçlendi, işçi sınıfı arasında örgütsel ve ideolojik bakımlardan daha geniş ölçüde kök saldı.

İşçi sınıfının egemenlik savaşında amaçlarına daha geniş ölçüde ulaşması için partinin örgütsel ve ideolojik bakımdan daha da güçlenmesi başta gelen koşuldur.

Bu aşamada işbirlikçilerin, Demirel ortaklığının ve onların arkasında duran emperyalizmin TKP'ye karşı hem örgütsel, hem ideolojik bir karşı saldırıya geçtiğini görüyoruz. Örgütsel alanda sahte TKP'ler kurmak planı bu gerici çevreler tarafından terkedilmiş değildir. Bugüne kadar defalarca yapılan bu girişimler parti militanlarımızın ve yönetimin devrimci uyanıklığı sonucunda boşa çıktı. Fakat son zamanlarda bazı kişilerin yeni bir sahte TKP kurma girişiminde bulundukları haberi çıktı. Bu kişilerin büyük burjuvazi, emperyalizm ikilisinin işçi sınıfına ve TKP'ye karşı hazırladıkları saldırının aracı olduklarını göstermektedir. TKP'ye konan yasağın, 141–142. maddelerin kaldırılmıyacağını sık sık tekrarlıyan, komünistlere karşı kanlı, faşist baskılara, provokasyonlara devam eden egemen çevrelerin bu girişim karşısında herhangi bir tepki göstermemeleri ve bu gibi girişimlere dolaylı, dolaysız yeşil ışık tutmaları, bunların karşı devrimci niteliğini ve bunu yapanların da hıyanetini açıkça gösteriyor.

Egemen çevrelerin örgütsel alanda TKP'ye karşı saldırılarına, TKP'yi örgütsel alanda güçlendirerek ve bu gibi girişimleri deşifre ederek cevap vermek gerekir.

İşçi sınıfının daha yüksek bir aşamada süregelen sınıf savaşımı ve bu savaşımdaki öncü rolü, işçi sınıfından ve emekçilerden geniş bir yığının TKP saflarına girmek istemeleri gibi bir sonuç vermektedir. Bazı parti örgütlerimiz bu akın karşısında duraksıyorlar. Partiye girenler için gerekli yönetici kadronun azlığı da buna neden olarak gösterilmektedir. Partiye girenleri yönetmek ve savaş alanlarında terbiye etmek için geniş bir yönetici kadroya ihtiyaç olduğu savı doğrudur. Fakat bu görüş, her koşulda ve her yerde ille de geçerli değildir. Sınıf savaşının barikatlarından, grevlerinden, yığınsal hareketlerden, amansız ve kanlı bir savaşımdan gelen işçilerin sınıf bilincinde yüksek derecede erginliğe ulaşmış olduğundan kuşku yoktur. Bunu böyle kabul etmek gerekir. Bu savaşımlardan gelen işçi ve emekçiler kendi yöneticilerini de birlikte getirirler. Ya da bunların arasından yönetici kadro seçmek ve yetiştirmek hiç de zor olmaz. Partimizin sınıfsal yapısını ve de militan, yönetici kadrolarını işçi sınıfının bu öncü kesiminden oluşturmak, TKP'nin yarınki gelişmesi için çok önemlidir. Ayrıca, işçi sınıfından gelen bu savaşçılar zamanında partiye alınmadı mı bunların başka taraflara yönelmeleri, demagogların, oportünistlerin ağına düşmeleri tehlikesi vardır. Partimiz bugünkü aşamada, bu tarihsel anda geniş ölçüde güçlenme, işçi sınıfı ve emekçiler arasında daha geniş ölçüde yerleşme olanaklarını elde etmiştir. Bu tarihsel anı iyi kıymetlendirmek gerekir. Bu tarihsel anın gerektirdiği tedbirler zamanında alınmadı mı, onu kaybetmek ve bir daha ele geçirmemek tehlikesi doğabilir. Yine unutmamak gerek ki, partiye giren her işçi ve emekçi Marksizm-Leninizmin, bilimsel sosyalizmin temel ilkeleriyle yine savaş alanlarında eğitilecek, sınıfsal bilinç yanında devrimci teoriyle de donatılacaklardır. Böyle bir tutum, aynı zamanda burjuvazinin ilerde sahte komünist partileri kurma taktiğini de boşa çıkaracaktır.

(Burjuvazinin ideolojik saldırılarını gelecek yazımızda ele alacağız.)

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ POLİTİK BÜRO ÜYESİ A. SAYDAN YOLDAŞA

Çok değerli A. Saydan yoldaş!

60. doğum yıldönümünüzü en derin savaş duygularımızla candan kutlarız.

Bu 60 yılın 40 yıldan çoğu TKP sıralarında, en çetin savaş koşullarında geçmiştir. Her zaman partimizin Marksçı-Leninci savaş ülkü ve ilkelerine, proletarya enternasyonalizmine bağlı kaldınız. Burjuvazinin en sert terörüne boyun eğmediniz, tabutluklarda bile bu ilkelerden en küçük ödün vermediniz. Bu ilkeleri, her soydan ve boydan oportünist ve sapık akımlara karşı savunmaktan hiç bir zaman geri durmadınız. Partimizin zor durumdan çıkmasına, yeni atılımlara geçmesine, onun kollektif yönetimine bütün varlığınızla yardımcı oldunuz. Yeni parti kadrolarının devrimci, Leninci yolda yetişmesine değerli katkıda bulundunuz, bulunuyorsunuz.

A. Saydan yoldaş! Türkiye Komünist Partisi'nin denenmiş, çetin sınavlardan geçmiş, yetişmiş bir savaş eri olarak bundan böyle de devrimci, Leninci görevinizi aynı dinçlikle, verimle yürüteceğinize inanıyoruz. Sana savaşkan, uzun yıllar, uzun uzun ömürler dileriz.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi
adına
Genel Sekreter İ. Bilen

1 Ağustos 1977

TKP'nin 57. yılı ve güncel sorun

(1. Sayfadan devam)

olduğunu göstermektedir. Bununla işçi sınıfı halk yığınlarını gerçek kurtuluşa götürerek sosyalizmi kurabilir bir güç olduğunu ispatlamaktadır.

Büyük burjuvazi bu gelişmeyi faşist yöntemlerle, emperyalizme daha yakından bağlanmakla, memleketin yönetimini daha geniş ölçüde emperyalizme teslim etmekle, Uluslararası Para Fonu heyetinin zamlarını, devalüasyon istemlerini kabul etmekle, sömürü ve talan düzenini halk yığınlarına daha amansızca yüklemekle, yeniden DGM'leri hortlatmak tehditleriyle durdurmaya çalışıyor.

Ulusal Demokratik Cephe belgisinin sendikaları ve hemen hemen bütün anti-faşist, anti-emperyalist örgütleri Demirel ortaklığını devirmek ve demokratik bir hükümet kurmak amacıyle etrafında toplıyan bir kutup olarak belirmesi, işçi sınıfının toplumdaki egemenlik payını genişletip kuvvetlendirdiğinin başta gelen belirtilerinden biridir. TKP'nin 57. yıldönümünde partiyi ideolojik ve örgütsel bakımdan daha da güçlendirmek, UDC'ye bir platform hazırlamak, bütün demokratik güçlerle beraber, eşit haklarla UDC'yi gerçekleştirmek ve onun amaçlarına ulaşmak partimizin ve bütün militan kadroların önünde duran başlıca ödevlerdir.